

Krisztinavárosi Harangszó

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA LAPJA

112. SZÁM

2026. ŐSZ

Mikor fent és mikor lent?!

A római katolikus naptár szerint június 29-én Szent Péter és Szent Pál apostolokat ünnepeltük. A Szentírás soraiból kiolvasható, hogy a két személy szinte mindenben teljesen eltérő személyiséggel rendelkezett. A családi és neveltetési hátterük is egészen eltérő volt, hiszen Péter egy „egyszerű halász” volt, míg Pál komoly műveltséggel rendelkező római polgár. Első nekifutásra azt mondhatnánk, nemcsak hogy eltérő, de még ellentétes életpályát is futottak be.

Péter, az egyszerű halász, nem számíthatott fényes karrierre, legfeljebb szakmán belül reménykedhetett abban, hogy kivívja magának a többiek elismerését a szorgalmas és becsületes munkával. Az adott társadalmi berendezkedésben egy átlagos embernek számított, aki a kétkezi munkával kereste meg a mindennapi kenyeret maga és családja számára. Talán még ő sem értette annak a Valakinek a mondatát, aki meghívta őt, és megígérte, hogy emberek halászává teszi. Az idő múlásával és annak a Valakinek a minél jobb megismerésével kezdett megbizonyosodni arról, hogy őt valóban egy nagyon fontos feladattal akarja megbízni a Mester: nemcsak emberek halászává, hanem azok kormányzójává és Egyházának alapjává akarja megtenni. Az egyszerű halász Isten egyházának alapja lett. Úgy is mondhatnánk, hogy Isten nagyon felvitte a dolgát. De ez még mindig csak a kezdet. Mert a döbbenet akkor hasít át és bénítja meg az emberi tudatot, amikor azt látjuk, hogy a kiválasztott háromszor is megtagadja Mesterét. Ezzel úgy tűnik, hogy minden romba dől, ami addig hosszú évek munkájával felépülni látszott. De a feltámadást követően a Mester újból megszólítja Pétert, és háromszor is megkérdezi tőle: „Péter, János fia, szeretsz te engem?” Ezzel talán az emberiség egyik legdrámaibb jelenete zajlik le: miközben Péter, emberi mércével mérve látszólag megsemmisülve, bizonygatja szeretetét Mestere iránt, közben egyre jobban eltölti az ő szívét is az az odaadó szeretet, amely őt is képessé teszi, hogy életét adja másokért.

Pál apostolnál szinte az ellenkezőjét láthatjuk. Önmagát „atyáim hagyományának szenvedélyesen buzgó követőjének” tartotta, aki tudta, hogy mit

akar, és azt is, hogy senki és semmi nem állhat útjába. Ma talán úgy jellemezhetnénk, hogy egy sikeres karriernek nézett elébe, és ehhez minden adottsága megvolt: az anyagi háttér és a társadalmi elismertség egyaránt. Innen nézve nagy bukásnak tekinthetjük életének azt a pillanatát, amikor a damaszkuszi úton, lováról leesve elvesztette látását. Az már végképp nem illik a képbe, hogy akiket tűzzel-vassal üldözött, később azok közé állt be ő is, sőt, egyik legkiemelkedőbb tanítómesterük lett. Úgy is mondhatnánk, hogy egy ígéretesnek induló pályafutás kudarcra lett ítélve.

Természetesen ennél sokkal színesebb és hullámozóbb életpályákról is beszélhetünk a magunk vagy körülöttünk lévők életét tekintve. Ugyanakkor, hogyha mindnyájunk életpályáját, és így Szent Péter és Szent Pál életpályáját is Isten „látószögéből” néznénk, akkor már nem felfelé és lefelé ívelő pályafutásokat találnánk, hanem inkább egy egyenest, amely csak oldalról nézve tűnik hullámozónak, és sokszor talán lehetetlennek. Fentről azonban egyenesnek vagy pontnak látjuk. Egyenesnek akkor, amikor akár lefelé, akár felfelé tart az életem, de mégis törekszem meglépni a megléphető lépést; vagy pedig pontnak akkor, amikor már csak sodródva találom magam néha fönt, máskor lent, de semmi tőlem telhetőt nem teszek meg, hogy ez másként alakuljon.

Érdemes a mi életünket is „felülnézetből” megvizsgálni, és máris másként fogjuk értékelni az eddigi kudarcainkat és túlzott önbizalmunkat. Az pedig külön figyelmet érdemel, hogy megvizsgáljuk „az egyenest”, amely életünk folyását jelzi, hogy vajon Kihez vagy mihez kerülünk egyre közelebb.

Az új tanév kezdetén így tekintsünk magunkra, és kérjük bizalommal Istent, hogy segítsen felismerni és megtenni a tőlünk telhetőt!

*Tampu-Ababei József
plébános*

Láncszemek közösségünk életéből

„Újabb hálókat készítsünk: kapcsolati hálókat, a szeretet hálóit, az ingyenes megosztás hálóit, ahol mély a barátság.”

A XIV. Leó pápa lelkiességét feltáró, Puss Sándor SJ szerkesztésében megjelent füzetből való a kezdeti idézet, ami így folytatódik: *„Olyan hálókat, ahol összeköthetjük, ami elszakadt, ahol kigyógyulhatunk a magányból, nem a követők számát számolva, hanem minden egyes találkozásban a Szeretet végtelen nagyságát megtapasztalva... Olyan hálózatokat, amelyek újra felfedeztetik velünk, milyen jó egymás szemébe nézni.”*

Tegyük fel magunknak a konkrét kérdést: keressük-e azokat a plébániai találkozásokat, ahol egymás szemébe nézhetünk? Vagyunk-e háló részesei a programokon résztvevőként vagy szervezőként? Vagy inkább csak külső

szemlélőként, szertartás- vagy programfogyasztóként vagyunk jelen? Kesergünk-e azon, hogy szervezéseinknek hány résztvevője van? Tudunk-e minden esetben (legtöbbször) a Szeretet végtelen türelmével fordulni plébániai, családi, munkatársi, közösségi – akár idegen – embertársaink felé? Nem félünk-e a megszólításoktól? Nyitottak vagyunk-e az újra, a hagyományaink megtartása mellett?

Ilyen kérdések moco rogtak bennem az Ars Sacra Fesztivál elmúltával, amire idén is négy eseményt szerveztünk. Húsz éve él ez a Fesztivál, s most kitüntették a Magyar Örökség-díjjal.

Programjaink színes műfaji sokfélesége okán, mindenki találhatott szívéhez közel állót. Szeptember 12-én megnyitottuk a Párbeszéd Háza Fesztv Masa Művészeti Önképzőkör **Művészeti örökségünk nyomában** című kiállítását. Örömmel fogadtuk be, hiszen plébániai közösségünk tagja, Fáber Enikő is az alkotók közé tartozik. A műhely az alapítók azon meggyőződéséből született, *„hogy a művészet a teremtő Lélek különleges ajándéka, amely az imához hasonlóan felemel, gyógyít és lehetőséget ad a valódi önismeretre, felmutatva és előhívva a teremtés transzcendens hátterű szépségét.”* A tárlat címe jelzi a sokszínűséget, a résztvevők többek között a szecessziós, a nagybányai és a népi motívumok nyomába eredtek. Különféle technikákat alkalmaztak: festés temperával akrillal, agyag formálása, kollázs készítése. Orlovics Ibolya művészeti vezető irányítása mellett igényes munkák születtek. A megnyitón Vértesaljai László SJ és András Csaba SJ írásaiból hangzottak el részletek, s a műsort tárogató hangja színesítette. Jómagam Lackfi János Az áldás zsoltára című írását olvastam fel. Hadd idézzek belőle: *„...boldog, aki az Úr házában lakik, / boldog, akiben az Úr háza lakik, / boldog, aki az Úr háza, / boldog, aki az Úrral házas. / Légy boldog!”* Ennél szebb jókívánság kevés van. A kiállítást József atya köszöntő szavai nyitották meg „hivatalosan”.

Ugyanezen a napon fél 6-kor Szkólánkhoz lehetett kapcsolódni **matutinum** éneklésével. Jó volt, hogy a szertartás kezdete előtt József atya ismertette ennek az imádságnak a lényegét. Az eredetileg éjszakai virrasztás a II. Vatikáni Zsinat óta olvasmányos imaóráként máskor is énekelhető. Az énekkar hangja a szokásos szép színvonalon csengett. Külön köszönöm nekik, hogy bármikor kértem őket szolgálatra, mindig készségesek voltak.

Szeptember 16-án az Ars Sacrába illesztve a Krisztinavárosi esték keretében Puss Sándor atya, a Felvidék egyetlen magyar jezsuitája tartott előadást **Szenvedélytan** címmel. Az atya 1984-ben a földalatti egyház jezsuita teológiai főiskoláján kezdte tanulmányait, majd tanult és tanított a római Pápai Gergely Egyetemen, kárpátaljai misszióban vett részt, számos könyv írója, szerkesztője, a Felvidék értékeinek feltárója, ismertetője. Szolgálatát egy helyütt így fogalmazta meg: „*A renden belül járhatnám a nagyvilágot, de az én világom a Kárpát-medence, itt igyekszem segíteni a kisebbségben élő magyarokat.*”

Azt gondolom, szenvedélyes előadásnak lehettünk tanúi. A szép számú hallgatóság megismerhette az atya hitvallását, aki elkötelezett híve mostani pápánk lelkiességének, s kutatója Szent Ágoston és Szent Mónika életének. „*Istentől azt a hivatást kaptuk, hogy éljünk szenvedélyesen, mert csak az ilyen életnek van értelme*” – vallja. Persze, a jó szenvedélyre gondolt. Tapasztalatairól mesélt – mivel szenvedélybeteg fiatalokkal is foglalkozik, megalapítva Felvidéken az ottani Cenacolo Közösséget –, hogy szenvedély nélkül az élet unottá válik, ami a szenvedély hiányával járó megbetegedéshez, függések kialakulásához vezethet. Érintette, hogy mindannyiunknak jutottak keresztek, s az ezektől való félelem érzelmi bezárkózáshoz vihet. Jó tanácsa többször is elhangzott: „*Öleljük át kereszteinket!*” Így kerülhetünk közelebb az Istenszeretethez. Előadása megmozgató volt, több kérdés is érkezett a hallgatóság soraiból. Szent Mónikáról is szó esett, aki fia, Szent Ágoston megtéréséért állhatatosan imádkozott, s nem hiába, hiszen a kicsapongó életet élő ifjúból a négy nagy nyugati egyházatya egyike vált. Templomunkban összejevünk páran a Szent Mónika imakörben, minden hónap harmadik keddjének estéjén fél 8-kor. Szent Mónika napi imájában kérjük többek között: „*Szentlélek Úristen, erősíts engem, hogy életem minden nehézsége közepette se szűnjek meg gyermekeink hitéért imádkozni.*” Biztatnék minden édesanyát, nagymamát, hogy jöjjön közénk! A félhomályos templomban, a Szűzanya-kép előtt Mónika közbenjárását kérve elcsendesülhet a lélek.

Utolsó Ars Sacrához kapcsolódó eseményünk a Deák téri Evangélikus Gimnázium Énekkarának hangversenye volt **Ökumenikus idővonal az egyházzeneben** címmel. Az Énekkar az iskola istentiszteletein, ünnepségein és hangversenyein szolgál. A közösséget az éneklés szeretete és a minőségi közös muzsikálás igénye formálja. A Kórusban katolikus, evangélikus és református fiatalok is énekelnek. Műsorukat az egyházzene gazdag történetéből válogatták: felcsendültek gregorián dallamok, zsoltárok, Bach, Mendelsson zenéje, néger spirituálé. Két érdekesség volt számomra, az egyik Knut Nystedt *Laudate Dominum* című darabja. A XX. századi norvég szerző hatásos kórusművet írt, ritmikus dicsőítése sodró lendületű. A másik: Marco Frisina *Anima Christi* című közismert, megrendítő, igen fülbemászó műve. A *Krisztus lelke* középkori ima több zeneszerzőt megihletett, például Heinrich Schützöt, Jean-Baptiste Lullyt, Liszt Ferencet. A nyári balatonszemesi vasárnap délelőtti miséinken mindig felcsendül ez a dallam, így utánanéztem a szerzőnek. Az 1954-ben született római katolikus

papnak zeneszerzésből is van diplomája. Számtalan egyházi műnek, filmek zenéinek szerzője, együtt dolgozott például Ennio Morriconével is. Visszatérve az Énekkarra: vezetőjük Takács Dóra egyházzenesész, a Gimnázium zenetanára. Hivatásként próbálja az egyházi szerzemények kincseit tanítványaival megszerettetni. Dóra üde jelenség, ügyesen tartotta kézben a tinédzserek alkotta énekkart. Ami nem volt könnyű: megtapasztalhattam a próbáikon, a nekik szervezett kis agapén, folyamatosan nyüzsögtek. A fiatalok karnagyukat érzékelhetően szeretik. Az előadást zongorán Héja Benedek zenetanár, zeneszerző kísérte, aki egykor Szkólánkban is énekelt.

A szakrális művészeti programsorozat keretében egy szép külső eseményen vehettem részt. A szomszédságunkban szolgáló Sztahura Ágnes Angelika, a Szociális Missziótársulat szerzetesnővére az Úri utcai Borsos Miklós Emléklakásban tartott emlékezetes előadást a Mester szakrális művészetéről. Angelika orgonista kvalitásait több koncerten megismerhettük templomunkban, ez esten zongorajátéka mellett a Császárfürdői Szent István király kápolna alkotásait mutatta be. Ajánlom megnézni: Borsos szobrai, réz domborművei láthatók benne. A nővérek szervezéseire érdemes figyelni; szeptember 16-án nyitották meg a Prohászka Ottokár-emlékévet, a püspök száz évvel ezelőtt szentelte fel a Házukat, és 2027-ben lesz halálának századik évfordulója.

Most a múlt eseményei után következzen egy kis hívogató. **Október 10-én Krisztinás napot** tartunk. Szeretettel várjuk a felnőtteket előadásokra: Csendben az imáról címmel Gájer László atya beszél, a mesterséges intelligenciáról Réder Kristóf. Várjuk a gyerekeket is: bábszínházra, foglalkozásokra! A közös ebéd jó alkalmat ad a beszélgetésekre, egymás jobb megismerésére, bogozzunk hálókat!

A Közösségépítő csoport nevében írta:

Csermák Judit

A nesz mélyi erdő kalózzai

Hatalmas zöld mező, vakító napsütés, kék ég fenyő- és bükkerdővel keretezve, megtöltve gyerekzsivajjal, nótaszóval. Ez a hely volt kinek 14, kinek 11, kinek öt napig a mindent jelentő otthona. A 148-as Nagyboldogasszony Cserkészcsapat idén a Nesz mélyi Arborétumban, Tatától nem messze tartotta meg a 37. nyári nagytáborát. Erre az eseményre készül évről évre mindenki a csapatban. Ez olyasmi, ami megkoronázza a cserkészévünket és erőt ad a következő tanévhez, hogy majd visszatérve a padokba, a tankönyvek közé, a munkahelyünkre, örömmel tudjunk oda gondolatban visszautazni, befutni a kitaposott ösvényeket az erdőben, örömmel rohanni még egy vidám kört a mezőn, majd ebből erőt merítve visszatérni a megszokott hétköznapiakba...

Idén kalózkodás módjára jártuk az erdőt, izgalommal követhettük a Karib-tenger kalózhajó című filmből sokak által jól ismert szereplőket, Jack Sparrow, a hírhedt kalóz, a bátor Elisabeth, a kiváló kardforgató Will Turner, a nagy Barbarossa kapitány, valamint a mindig udvarias James Norrington kalandjait, és olykor feltűnt még egy majom is... A tábor közepén az előtáborosok jóvoltából egy impozáns kalózhajó állt, aminek a vitorláját nap mint nap kedvező szél fújta, ezért vidáman lengett a zászló.

A táborban szinte rekordszámú tengerész állt a fedélzetre. A legkisebbek, a kistáboros kiscserkészek közel hatvanan gyűltek össze, hogy meghódítsák az erdőt és betöltsék az egész tábor lelkesedésükkel és nevetésükkel. A Koala és a

Pörölycápa őrsnek ez volt az első tábora, és igen szép létszámmal gazdagították a tábor jelenlétükkel. Idén is sor került a cserkész-fogadalmótételre, amikor a kistábor legnagyobbjai, a Vaddisznó és a Gazella őrs tagjai letették egész életre szóló fogadalmukat és

megkapták zöld nyakkendőjüket. Számukra még csak ötnapos volt a tábor, de ez idő alatt is rengeteg élményben lehetett részük.

A középtáborosok, a cserkész korosztály, akik már jó pár táborat a hátuk mögött hagytak, 11 napot töltöttek az erdőben. Ők már jóval komolyabb feladatokat is vállaltak, de hangulatuk korántsem volt komoly, mindig vidáman és energikusan vágta bele a rájuk váró feladatokba, vagy a közös vagy altábori programokba. Kiemelten szép és stabil őrsi építményeik lettek, kifejezetten otthonos hangulatot teremtettek maguknak. Aki sötétedés után arra járt, már távolról megpillanthatta a fényfüzerekkel kivilágított körleteket, az egymás mellé-főlé helyezett függőágyakat. Az altábori kapujuk, amin át nap mint nap kivonultak hangos énekszól kíséretében, kifejezetten művészire sikerült, két hajó fogta közre az utat, amit gallyakból raktak ki, ezekre ha ránézett az ember, szinte látta, ahogy ringatóznak.

A nagytáborosok, a kósza korosztály már főként vezetői, illetve segítői szerepköröket töltött be, ha csak arról volt szó, hogy valahol segíteni kell, vagy állomást tartani programokon, mindig készek voltak beugrani. Talán a kisebb létszámnak is köszönhetően, de családi hangulatban teltek a mindennapjaik, némileg lazább körülmények között, de ha a szükség megkívánta, mindig fegyelmezetten és felelősségteljesen álltak hozzá a dolgokhoz – jó kalózkodás módjára. Altábori kapujuk vitorlája messziről kifürkészhetően lobogott.

Idén is megrendezték a nagy, tábori hadijátékot, már többedik alkalommal a PMCS (program munkacsoport) jóvoltából. Ez több dolog miatt is különleges

programpontja a tábornak. Egyrésztől azért, mert mindhárom korosztály együtt játszik, másrészt azért, mert ezt nem vezetők, hanem a munkacsoport tagjai (akik a

14 éven felüli korosztályból kerülnek ki) találják ki és valósítják meg. Idén is egy nagyon különleges játékkal rukkoltak elő, több játékot vegyítettek egybe, amiket felváltva játszottak a résztvevők, valamint több kihívást is tudtak teljesíteni.

De ezenkívül még sok izgalmas és változatos

program követte egymást a hét során. Csütörtök délután a nagytábor, illetve a középtábor legidősebbjei két csoportban elindultak portyázni, ők két éjszakát töltöttek szabad ég alatt. Az egyik portyacsoport még a tatai tóban is fürdött! Másnap a középtábor másik része is elindult, ők egy biofarmon szálltak meg, sok érdekes dolgot tanulva a helyiektől. A kistáborosok pedig szombaton kerekedtek fel, természetesen ők még csak egy napra.

A szombati nap folyamán sikeresen visszaérkezett az összes portyacsoport élményekkel megpakolt hátizsákokkal, és ekkorra már a CsAT (Családos ALTábor) is tábort vert. Ezúton is köszönjük a CsAT-nak, hogy segített a konyhán, hogy minden kimerült portyázó megtölthesse a hasát finomabbnál finomabb szilvás-, illetve túrógombóccal! Hihetetlen mennyiségű gombócot főztek ki és forgattak morzsába a roverekkel együtt! A vacsorát már közösen költötte el az egész tábor. Vidám hangulat lengte be a levegőt, de érezhető volt mindenkin a kellemes kimerültség.

A kiscserkészeknek ez volt az utolsó estéje, számukra ez a tábortűz jelentette a búcsút. Idén az operatív vezetők közül kerültek ki a tábortűz megtartói. Nagyon eredeti és jó hangulatot ajándékoztak nekünk, mindenki arcára mosolyt csaltak!

A tűz lendületét sikerült továbbvinnünk másnapra, a szülői napra.

Közel 250-en vettünk részt a szentmisén, majd az azt követő ünnepi ebéden. Ez mindig egy különleges nap, ugyanis ekkor van lehetősége a rokonoknak, családtagoknak, barátoknak meglátogatni a táborozókat. Ilyenkor mindig nagy a sürgés-forgás, igazán olyan a hangulat, mint egy nagy családi ünnepség előtt. Különösen igényesen

vannak kisöpörve a sátrak, mindenki próbál a körülményekhez képest csinosabb ruhát ölteni, hogy aztán igazi vendéglátóhoz illően fogadhassa szeretteit. Ekkor mindig sok a mozgás, és van egy kis kavarodás, de a napostisztek nagy erővel próbálják betartani a napirendet, hogy zökkenőmentesen érjen véget a nap. Kora délután következik a búcsú ideje: a kistáborosok hazautaznak a szüleikkel, a többiek pedig elköszönnek családjuktól, a tábor létszáma a felére csökken, és sűrű csönd tölti ki a helyét a visszautazottaknak. Ezután a tábor kereke forog tovább, az események felgyorsulnak. Talán az izgalmas programok teszik, talán a hét nap alatt már kialakult otthonosságérzet, ki tudja, de egyszer csak hirtelen elérkezik az utolsó este.

A hagyományhoz híven, minden évben a két legidősebb őr, amely jövőre beforog a roverekhez, tölti meg a tüzet a kalandjaikkal, emlékeikkel. Idén a Kolibri és a Tapír őr búcsúztatta el a hirtelen elszállt kilenc évet. Megható pillanatokat élhetett át mindenki a tiszta csillagos ég alatt, ki ezért, ki azért...

Nehéz erről elfogódottság nélkül írnom, én is most ballagtam. Hihetetlen, mennyi mindent kaptam a cserkészettől ez alatt a kilenc év alatt. Úgy gondolom, mindenki nevében leírhatom, hogy köszönjük. Az összes vezetőnek, a szülőknél, a gyerekeknek... Hatalmas összefogás erejéből épül föl ez a 11 nap. Nagyon hálásak vagyunk nekik, egymásnak ezért!

Most szürke az ég és hullanak a levelek, zord az idő, és ülünk a tanteremben, a tankönyvkupacok között, a számítógép előtt, a munkahelyen. De valahol a gondolatainkban vissza-visszatér az ég kék színe, a hatalmas rét és az erdőrengeteg, amit betölt az élettel teli gyerekzsivaj és az égbe szökellő, vidám nevetés...

Monori Luca (Kolibri őr)

Jelen vagyunk a távolból

Plébániánk közössége hosszú évek óta támogatja az ormánsági kistelepülés, Tésény gyermekeit és azok családjait, az ottani, Katolikus Karitásztól által üzemeltetett Jelenlét Ponton keresztül. Legutóbb, nyár elején tizenegy tésényi gyermek kirándult Budapestre a Jelenlét Pont munkatársai kíséretében.

Tésény Magyarország 300 leghátrányosabb helyzetű településének egyike. A Katolikus Karitásztól által működtetett Jelenlét Pont nap mint nap azon dolgozik, hogy a településen élő gyermekek és családok számára valódi esélyt teremtsen a fejlődésre, a tanulásra és a jobb életkörülményekre. Ez a munka azonban nem valósulhatna meg ilyen eredményesen a támogatók – köztük a mi plébániai közösségünk - segítségével nélkül.

A Jelenlét Pont ma már a falu egyik legfontosabb közösségi tere. A gyermekek itt tanulnak, fejlesztő foglalkozásokon vesznek részt, közösségi élményeket szereznek, a családok pedig segítséget kapnak mindennapi problémáik megoldásában. Az elmúlt időszakban több száz családlátogatást valósítottak meg,

rendszeres mentorálást, tanulástámogatást, közösségi programokat és kríziskezelést biztosítottak a rászorulóknak számára. Munkájuk eredményeként a hozzájuk járó gyermekek között nem volt bukás vagy évismétlés, többen pedig kiváló tanulmányi eredménnyel zárták az évet.

A gyermekek minden évben nagy izgalommal várják a névre szóló Angyalbatyu ajándécsomagokat, amelyek nemcsak örömet szereznek, hanem azt az érzést is erősítik bennük,

hogy fontosak valakinek, hogy gondolnak rájuk. A karácsonyi időszak sok család számára a mi segítségünkkel válik valódi ünneppé.

Különösen nagy segítséget jelent az iskolakezdéshez nyújtott támogatásuk. Az iskolatáskák, tanszerek, iskolaszerek és egyéb felszerelések sok család számára olyan kiadást jelentenek, amelyet önerőből nehezen vagy egyáltalán nem tudnának biztosítani gyermekeiknek. A mi segítségünkkel a gyermekek ugyanolyan esélyekkel indulhatnak az iskolában, mint társaik.

Hálások a térségek a rendszeresen érkező ruhaadományokért is. Ezek az adományok számos család mindennapjait könnyítik meg, különösen a gyorsan növekvő gyermekeket nevelő háztartásokban.

A téli időszakban nyújtott tűzifaadományok több család számára jelentettek biztonságot és meleget. Sok esetben ez a segítség alapvető szükségletet fedezett, és hozzájárult ahhoz, hogy a családok emberhez méltó körülmények között tölthessék a hideg hónapokat.

A gyermekek számára felejthetetlen élményt jelentenek a többiek közt a mi támogatásunkkal megvalósult budapesti kirándulások. Ezek az alkalmak olyan világot mutatnak meg számukra, amelyhez sokuknak másként nem lenne hozzáférése. A közös élmények, a kulturális programok és az utazás élménye hosszú időre meghatározó emlékké válik számukra.

Külön megköszönik a pénzbeli támogatásokat is. Ezek teszik lehetővé, hogy olyan helyzetekben is segítséget tudjanak nyújtani, amikor az állami program forrásai már nem elegendőek. Ezekből a támogatásokból tudnak olyan eszközöket, ruházatot, gyógyszereket, fejlesztő játékokat vagy egyéb szükséges termékeket vásárolni, amelyekre a családoknak sürgősen szükségük van, de önerőből nem tudják megoldani.

„Az Önök támogatása messze túlmutat az adományokon. Reményt, biztonságot, odafigyelést és emberi törődést közvetít azok felé a gyermekek és családok felé, akiknek életében ezek gyakran hiányoznak. Minden egyes ajándék,

minden felajánlás és minden segítség hozzájárul ahhoz, hogy a térségi gyermekek több lehetőséget, több élményt és több esélyt kapjanak a jövőjük építéséhez” – e szavakkal köszönte meg a segítséget Katolikus Karitás – Felzárkózó Települések Program, Jelenlét Pont vezetője és a Tanoda szakmai vezetője, Dr. Bucher Eszter egyetemi adjunktus.

Folytassuk e szép hagyományt, figyeljük a hirdetéseket, az előttünk álló időszakban is sokféleképpen tudunk az ottaniak felkarolói lenni!

Plébániai Karításcsoport

Szent István örökségétől a szociális misszióig

A Szociális Missziótársulat életében elérkezett a káptalani év, amely mindig a számvetés, a hálaadás és a jövő útjának keresése. Az idei év különösen is erre hív bennünket, hiszen az ősszel sorra kerülő káptalan során közösen keressük, hogyan folytathatjuk hűségesen Farkas Edith örökségét a mai világ kihívásai között.

Keresztény felelősségünk a magyar társadalomban az alakulásunk óta megvolt, és a mai napig fontos szerepet tölt be. Szent István életművére ezért nem tekinthetünk pusztán úgy, mint egy ezer évvel ezelőtt végrehajtott államszervezésre. Az általa megteremtett keresztény magyar állam eszményében az ember, az Egyház és a társadalmi felelősség összetartozott.

Az államalapítás mögött tehát az ember áll. Talán éppen ez Szent István örökségének egyik legfontosabb üzenete a mai kor számára. Államot lehet intézményekből építeni, de nemzetet emberekből kell építeni. Az embernek pedig nemcsak kenyérre van szüksége. Szüksége van otthonra, közösségre, hitre, nevelésre, biztonságra, emberi kapcsolatokra, arra, hogy valaki meghallgassa, amikor bajban van, és arra, hogy elesettségében, küzdelmeiben se veszítse el emberi méltóságát. Ezért beszélhetünk bizonyos értelemben Szent István örökségének szociális vonatkozásáról is. Természetesen nem a mai értelemben vett szociálpolitikáról beszélünk, hiszen a XI. század társadalmi viszonyai egészen mások voltak. Mégis jelen volt egy alapvető keresztény meggyőződés: az erősebb felelősséggel tartozik a gyengébbért, a vezető a rábízottakért, a keresztény ember pedig nem fordíthatja el tekintetét a szükségét szenvedőktől.

Talán éppen ezen a ponton érhetünk el Szent István korától közel kilenc évszázaddal később Farkas Edith korához. A XIX. század végére és a XX. század elejére Európa és Magyarország egészen más társadalmi problémákkal találta szembe magát. Az iparosodás, a városiasodás, a munkásság helyzete, a szegénység, a lakhatási nehézségek, a nők és gyermekek kiszolgáltatottsága, a családok széthullása és a társadalmi különbségek újfajta kihívást jelentettek az Egyház számára is.

Erre a megváltozott világra adott korszakos választ XIII. Leó pápa *Rerum novarum* kezdetű enciklikája 1891-ben. A pápa világossá tette, hogy az Egyház nem maradhat közömbös a társadalmi igazságtalanságokkal szemben. A keresztény hit nem korlátozódhat a templom falai közé. Az ember testi, társadalmi és lelki szükséglete egymástól nem választható szét. Magyarországon is egyre többen értették meg ezt. Közöttük volt Prohászka Ottokár püspök, és különleges módon Farkas Edith is. Farkas Edith felismerte, hogy a szociális problémákra nem elegendő csupán időnkénti jótékonykodással válaszolni. Képzett, elkötelezett, hivatásszerű szociális munkásokra van szükség. Ez a felismerés vezetett végül a Szociális Missziótársulat megszületéséhez.

A Társulat küldetésének középpontjában nem egy intézménytípus állt, hanem maga az ember! A szociális munka nem válhat pusztán rendszerré, nem veszhet el belőle a személyes találkozás. Nem tűnhet el belőle a „szemtől szembe” fordulás az emberhez. Ez a missziós lelkület egyik legmélyebb öröksége!

A Szociális Missziótársulatnak ma is fontos intézményei vannak. Az idősgondozás, a gyermekek nevelése, a fiatalokkal való foglalkozás és a lelkipásztorok melletti jelenlét mind folytatja azt az örökséget, amelyet az alapító elindított. Azonban Farkas Edith szellemisége arra is figyelmeztet bennünket, hogy egy missziós közösség soha nem elégedhet meg pusztán azzal, hogy fenntartja azt, amit elődei létrehoztak. A Társulat jelmondatának evangéliumi szavai éppen ezért ma is ugyanolyan erővel szólnak: „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.”

A Szociális Missziótársulat szeptember 16-án megnyitotta a Prohászka Ottokár 100 emlékét.

A Társulat budapesti anyaházában ezen a napon került elő múzeumunkból egy régi márványtábla, amely egy pontosan száz évvel ezelőtti esemény emlékét őrzi: „Ezt a házat áldott emlékű püspök atyánk benedikálta 1926 szept. 16.-án. Csak az Isten tudja, ki volt ő nekünk!”

Mi, missziós nővérek ezt nem pusztán érdekes történelmi egybeesésként éljük meg. Inkább úgy érezzük, mintha Prohászka püspök atya száz év távolából ismét „bejelentkezett volna” hozzánk, és emlékeztetne bennünket arra a lelki örökségre, amely kezdettől fogva összekapcsolta őt Farkas Edith alapító anyánkkal és a Szociális Missziótársulattal.

Sztahura Ágnes Angelika SM

Plébániánk ferences múltjáról

Bár nem köztudott, a krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia több évszázados történetéből elég jelentős szakasz kötődik a ferences rendhez. Assisi Szent Ferenc tranzitusának, vagyis boldog halálának 800. évfordulója alkalmából ezt idézzük fel a – vasárnap esti miséket hosszú évtizedekig nálunk bemutató – Török József professzor atya írása nyomán.

A ferencesek gyakorlatilag a Mária Terézia rendelkezései nyomán kialakuló önálló külvárosban(!) kezdtek el szolgálni 240 évvel ezelőtt, és az is nekik köszönhető, hogy kápolna helyett templom létesült itt.

Franczin Péter Pál kéményseprő-mester még az 1690-es években ajánlotta fel, ha a lakosságot vissza-visszatérően megtizedelő pestisjárványtól ő és családja megmenekül, elzarándokol az észak-italiai Vigezzo-völgy kegyhelyére, Refalujába, az ottani Vérehulló Szűzanya kegyképehez – ugyanis arról a környékről származott. A 18. században is meglévő pestisjárványok hozzájárultak, hogy az ottani Vérehulló Szűzanya-kegykép első magyarországi másolata körül születő kegyhely egyre népszerűbb legyen. Franczin Péter Pál a tulajdonában lévő szőlőben felépített fogadalmi kápolnában 1700-ban helyezte el a kegyképet, aminek gyorsan híre ment: Budáról, Pestről, sőt távolabbról is érkeztek zarándokok, gyakran fogadalmi ajándékokkal a Kéményseprő-kápolnának vagy Vérékápolnának nevezett kicsiny kegyhelyre. A körülötte levő szőlőföldről 1707-ben mondott le a kéményseprő-mester, hogy a belőle származó jövedelem szolgáljon az épület fenntartására, valamint a szent szolgálatokat végző pap javadalmazására. Az első kápolna az 1723-as tűzvészben elpusztult, de a kegykép maga megmenekült, és befogadására az új kápolna már kőből épült.

Ekkor még mindig nem lehetett a mai értelemben vett Krisztinavárosnak a csírájáról sem beszélni. Városrészünk születése annak volt köszönhető, hogy Mária Terézia felfigyelt a kápolnára: 1751-ben, miután itt elkocsizott, szerencsés hazatéréseért (ti. a kéményseprő szerencsét hoz) 24 aranyat ajándékozott két mise alapítványaként. Bő egy évtizeddel később, 1763-ban a királynő azt tanácsolta, hogy a kápolna központú tájékot szervezzék önálló külvárossá. Az uralkodói óhajt tett követte, előbb a terület fölmérése, a telekkönyv megnyitása, telekrendezés, majd szakadatlan építkezés. Az első két ház építését a kápolna közelében 1770. január havában fejezték be, illetve ekkor áldotta meg a kápolna lelkésze. A tanácsosi testület az uralkodónő Mária Krisztina nevű leányáról – aki Albert tescheni hercegnek, Magyarország helytartójának volt a felesége – Krisztinavárosnak (Christinapolis) nevezte el az új városrészt, amely gyorsan fejlődött, annál is inkább, mert a várbeli hivatalokban dolgozó tisztviselőknek lakásokra volt szükségük. 1788-ban elkészült az a fedett lépcsőzet, ami a Vár és az új városrész közötti közlekedést nagyban segítette. 1770-ig zarándokokból tevődött össze a Vérékápolna közössége, utána egyre többen mint helybeli lakosok vettek részt az istentiszteleteken. Olyannyira benépesült a Vár új külvárosa, hogy

Batthyány József hercegprímás 1786-ban a kápolnát helyi káplánságnak nyilvánította, és rendezte lelkipásztori ellátását, a budai ferencesekre bízva. Az első, 1786. április 22-én kinevezett ferences lelkész, Flauger Orbán még az ottani koslostorból járt a kápolnába. A ferences szerzetesek azonban hamarosan célszerűnek találták, hogy a kápolna ellátásával megbízott lelkész állandóan a helyszínen tartózkodjon. Így az 1791. január 17-én kinevezett Groll Fábián lett az első helyi káplán, aki, látván a kápolna zsúfoltságát, új, nagyobb templom építéséért fáradozott.

A hercegprímás 1795 márciusában engedélyezte az új templom építését közvetlenül a kápolna szomszédságában. Az építkezéshez szükséges anyagiak rendelkezésre álltak, mert a Vértkápolnának volt némi vagyona, a krisztinavárosi hívek erejükön felül adakoztak és a budai tanács sem volt szűkmarkú. Hickisch Kristóf építőmester kapott megbízatást a tervezésre és a kivitelezésre. Április 16-án kezdték ásni az alapot, a kápolna szentélyéhez közel, azonban vele nem párhuzamosan, hanem szögben, az emelkedő terephez jobban alkalmazkodva. Az ünnepélyes alapkövetétel szeptember 13-án történt, ekkorra a falak már az ablakokig álltak. Kétévi munkával, 1797 nyarára elkészült az új templom. Havas Boldogasszony ünnepén, vagyis augusztus 5-én délelőtt a régi kápolnában Groll Fábián helyi káplán énekelt az utolsó ünnepélyes szentmisét. Délután megérkezett Szent Orbán és Szent Fábián vértanúknak az új, fölszentelendő templomban elhelyezendő ereklyéi kíséretében a szentelésre készülő papság. Másnap, az új templom fölszentelését követően a kegyképet hordárványra emelték és átvitték az új templomba, ahol a Vérehulló Mária-képet feltették új helyére.

A képet és a kápolnát „kegyelemképnek és kegyelemhelynek” ismerte el Batthyány József hercegprímás 1795-ben. A harangok 1799-ben szólaltak meg, a templombelső pedig folyamatosan szépült. Groll Fábián 1805. március 4-én bekövetkezett haláláig elkészültek a padok, a mellékoltárok menzái, a festetlen, aranyozatlan szószék. Groll Fábiánt, aki március 3-án, nagyböjt első vasárnapján a szószéken, prédikálás közben kapott agyvérzést, a templom kriptájába temették.

A ferences szerzetesek mindössze 1821 áprilisáig, vagyis mintegy 35 évig látták el a lelkészi tisztet, amikor is az esztergomi érseki főhatóság plébániatemplommá nyilvánította a Vérehulló Máriáról nevezett szentélyt, kivéve azt a vári főplébánia joghatósága alól, meghatározva a plébánia területét, és Péter Euszták ferences káplán – Groll utóda, 1805–1821 – helyett plébánost nevezett ki Majsch Jakab személyében. Ugyanakkor ez az időszak sok szempontból az egyik legmeghatározóbb volt, hiszen ekkor jött létre a templombelső kialakításának a nagy része (amelynek különleges bővítésről már jobban tudunk mi is), és az ő közreműködésükkel erősödött meg annyira a hitélet, hogy végképp önálló lábra állhatott a kegyhely, kialakulhatott a plébánia.

Török József tizenegy oldalas írása a krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébániáról itt olvasható: <https://krisztinatemplom.hu/wp-content/uploads/2019/09/krisztinavarosi-havas-boldogasszony-pl.pdf>

A templomban történt

Júniusban beszámoltunk a tavaszi munkálatokról, és cikkünk azzal zárult, hogy sor kerül az oratórium felújítására az önkormányzat támogatásából és a hívek adományaiból.

A várakozásokhoz képest sokkal több valósulhatott meg: az oratórium és a sekrestye is megújult a PVC padló cseréjével, új aljzat készítésével és a belső festéssel együtt. Figyelmes szemek talán észrevették, hogy a körablakokat, melyeket már évtizedekkel ezelőtt legyártottak, sikerült beépíteni a sekrestyében a helyükre. A lépcsőházat is kifestették, és az utólagos burkolat bontásával előkerült kő-műkö lépcsőt felújították nemcsak a lépcsőházban, hanem kipótolták a szétmállott lépcsőfokot a templom felé, és a sekrestye bejáratnál az előlépcsőt is rendbe tették. A főbejárat körül is történtek változások, a töredezett kőelemek pótlásos javításával együtt új keménymésző 'küszöb' készült új zárfogadókkal a reteszek alatt, a vasrács helyét pedig szennyfogó szőnyeg foglalta el.

Sok kicsi apróság, külön mesteremberek, sok odafigyelés, többek szervező munkája, és ne felejtsük el a szorgos kezekről, akik a takarításból vették ki a részüket, mert a gondos védőfóliázások ellenére is került por a templomba szinte minden munkafázisban.

Amikor már nem először gondoltuk, hogy az idénre tervezett munkálatok befejeződtek, Nepomuki Szent János oltárképe esett le közénk, figyelmeztetve minket, hogy a nagy szárazság idején a vizek védőszentjének

közbenjárását kérjük bátran. Sajnos több helyen is megsérült, a vászon kihasadt, a keret és a vakkeret eltört. A restaurálási tervet engedélyezték, így a napokban kezdik a templom elkerített részében a festmény restaurálását. Hiányozni fog a szent képe, aki az elmúlt hetekben a hátsó padban elmélyülten imádkozott velünk – legközelebb már az oltár feletti helyén fogjuk látni.

Megható az a nagylelkűség, ami a közösség részéről ismét megmutatkozott: építető elődeinkhez méltó módon segítették a plébániát a hívek bőkezű adományaikkal. A kerületi önkormányzat anyagi hozzájárulásával nemcsak pályázati támogatást, hanem az oltárkép javításához további segítséget is nyújtott.

Bízzunk benne, hogy a Jóisten kegyelméből megoldódnak az előttünk álló további állagvédelmi feladatok is, az orgona javítása után sikerül megszüntetni az ablakok beázását, jövőre a kőszervezetek megerősítésére is sor kerülhet, és folytatódhat majd Kegyetemplomunk méltó helyreállítása.

Hild Csorba Bernadett

Felsírt az orgona

Voltak, akik személyesen is hallották az orgonából feltörő, durván sikító hangjelenségeket a nyár folyamán, voltak, akik csak a szentmisén elhangzott hirdetésekől vagy a Havas Boldogasszony Hírlevélből értesültek róla. Felmerülhet, hogy mindössze négy évvel az orgona felújítása után hogyan lehetséges mindez.

Július volt, amikor beültem a misére orgonálni, és amikor bekapcsoltam az orgonán a beállításokat, egyik pillanatról a másikra az összes regiszter elkezdett sípolni. Amikor a pedállal lenyomtam egy hangot, kettő szólt, meg is ijedtem, hogy lesz így orgonakíséret. Egyesével megnéztem, hogy mi az, ami használható, és így lett az, hogy a harmadik, leghalkabb manuálon játszottam, amit különben csak kiegészítőként használok. Vagyis gyakorlatilag suttogva orgonáltam. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy mindez nem vasárnap, hanem hétköznap történt. A mise végi darabot nem is tudtam lejátszani, a főműn, az első manuálon tíz hang úgy beragadt, mintha valamit odaöntöttem volna.

Kétségbeesetten felhívtam az orgonaépítőt, ő is meglepődött, hogy egyszerre az összes hang így besípolt. A billentyűk beragadását azzal indokolta, hogy a fából levő billentyűk a nagy hőségtől és a páratartalomtól megvetemedtek. Almássy László orgonaművésszel is értekeztem, tőle azt is megtudtam, hogy az akkori nagy hőségben a városmajori templom orgonája is hasonló jelenséget mutatott. Úgy tűnik tehát, hogy a nyári hőkupolának még ilyen hatása is volt.

Augusztus végére – hála Istennek – megszűntek ezek a jelenségek, szeptember végén már csak egy billentyűnél tapasztalható néha a besípolás. Jelen pillanatban most nem is a sípolás a fő probléma, hanem az, hogy vannak olyan regiszterek, ahol nem szól a hang. Ráadásul pont olyan hang esetében, amellyel a szkolát szoktam kíséreni, úgyszólván ez jelentős gondot okoz.

Bár kisebb a hiba, mint nyár közepén gondoltuk, József atya kérte, hogy vizsgáltsuk ki. Az orgonaépítők egy nagy határidős munka befejezése után októberben tudnak kijönni, hogy megnézzék. Régi a hangszerünk, de egy kis tisztítással, hangolással nagy valószínűséggel a felújításkori hangot vissza lehet varázsolni.

A szakértők lapzártánk után, október 9-én nézik meg várhatóan, pontosan mi is történt az orgonával, addig nem tudunk pontos költséget, de nagyon köszönjük, hogy sokan így is már hozzájárultak a rendbetételhez.

Tarnóczi Erzsébet

Esztergomba zarándokolt a Szent Gellért Iskola

*„Aki rohan, azt az idő szorítja,
Aki zarándokol, azt az idő tágitja.”*
(Kató Csaba)

Szeptember 24. Szent Gellért ünnepe.

Több mint két évtizedes gyakorlat, hogy alig egy hónappal a tanévkezdés után minden évben útnak indul az Iskola. Felkerekedik, hogy névadó védőszentjének köszönetet mondva áldást kérjen. Ezeknek a szeptember végi zarándoklatoknak szép dinamikája van. Bakonybél az egyik helyszín, ahol a szent püspök egykor hét évet töltött remeteségben; elcsöndesedve, befelé figyelve imádkozott. Ezt követi Esztergom, ahol a király közvetlen környezetének tagjaként nyilván nyakig merült a közügyekbe. (Csend és szó... Lám, milyen fontos, egymást feltételező és kiegészítő érték mindkettő!) A harmadik helyszín Székesfehérvár: a legenda szerint itt kapta Szent Istvántól a megbízást Imre herceg nevelésére. Végül az olaszországi Velencében és Muranóban látogatjuk meg Gellért atyánk sírját. Gimnazistáink így négy év alatt eljutnak minden helyszínre, és talán megéreznek, megkapnak valamit szent Patrónusunk örökségéből.

Zarándoklataink egyik különlegességét az adja, hogy a fiataloknak van lehetősége választani, milyen módon közelítik meg az adott év helyszínét. Gyalogosan, biciklivel vagy – Esztergom esetében – kenuval.

A fizikai kihívások segítenek a megérkezésben, az önmagunkkal való találkozásban is, ráadásul sokáig lehet emlegetni az elázós evezést, az elszakadó bicikliláncot, a hegynek felfelé való kifulladás, az erdőben való gyaloglás közbeni csendszakaszt.

Idén tehát Esztergom volt az úti cél. Csütörtökön elindult mindenki a választott útvonalán, és dacolva esővel, széllel, a komfortzónáját jelentősen elhagyva, mégis mosolyogva érkezett meg estére a szállására. Az általános

iskolások a Szent Adalbert Központban hajthatták álomra fejüket, míg a gimnazisták a Prímási Iskolaközpont egyik iskolájának tornatermét kapták kölcsön Espasa-Sancho Ramon igazgató úrtól. A megérkezés öröme, a közös meleg vacsora, az esti ima mind-mind erősíti az összetartozás élményét. Hogy az általános iskolások is a saját szállásukon

hosszan énekelve imádkoztak-énekeltek, és gimnazistáink is késő este még egy másfél órás dicsőítő imát vezettek, sok-sok hangszerrel kísérve, többszólamú, gyönyörű énekekkel – ez már igazán a kegyelem.

Pénteken – a közös reggeli után – fél tízkor már mind együtt voltunk a Bazilikában. Dr. Török Csaba

plébános atya – egykori krisztinavárosi káplán – a tőle megszokott kedvességgel, tárt karokkal és vidám lendülettel köszöntötte a zarándokokat, majd József atya, aki kedvesen vállalta azt a feladatot, hogy a Krisztinavárostól egészen Esztergomig elkóborolt bárányok után menjen, bemutatta az ünnepi szentmisét. Ennek elején ünnepélyesen felkerült az oltárra a pálmából és liliomból álló csokor, mely szépen jelképezi Szent Gellért és Szent Imre kapcsolatát, a mesterét és tanítványát, és amely szimbólum Iskolánk jelképe is. A szentmise után, hazaindulás előtt – hagyományainknak megfelelően – még a Bazilika altemplomában megkoszorúztuk Várhegyi István kanonok úrnak, iskolánk alapítójának emléktábláját, majd kint, a templom előtt elkészült a szokásos csoportkép – megőrizve az utókornak is ennek a két napnak emlékeit, élményeit, bőségesen áradó kegyelmeit.

hka

Húszéves a paradicsomi lecsópartink

Ezelőtt húsz évvel egy plébániai képviselő-testületi ülésen felmerült a közösség építésének kérdése a Krisztinában. Nekem se kellett több, kitaláltam, szeptemberben indítsunk egy lecsófőző programot. Meghirdettük, hogy jelentkezzenek asztaltársaságok, akik hajlandóak a plébániakertben bográcsban lecsót készíteni. Kezdeményezésem nem vallott kudarcot. Hét társaság vállalkozott erre. Azóta ez a nyárvégi-kora őszi program meglehetősen népszerű lett. Volt olyan házaspár, aki a külföldi útját későbbre tette, csak hogy részt vehessen a lecsópartin. Garzó Gyula cserkész barátommal együtt minden évben előkészültünk szeptember egyik szombatjára, asztalokkal, padokkal, tűzifával és ami még kellett. Bográcsot is kölcsönöztünk azoknak a krisztinás híveknek, akik a lakásukban ilyet nem tartanak. Örömmel készülődtünk, mert a közös együttlét, a jó lecsóhoz való nyersanyagok, szalonna, hagyma, paprika, paradicsom stb. közös felszeletelése, némi pálinka- és borfogyasztással kellemes élményt ígért számunkra.

A legelső partin már volt pozitív élményem. Készülődés közben bejött a plébániakertbe egy hölgy egyenesen hozzám, bemutatkozott, kiderült, hogy Zürichben élő magyar, aki megkérdezte, hogy készítem az igazi jó magyar lecsót, mert ugye azt tudjuk, hogy lecsót sok országban készítenek, de idehaza a legjobbat. Íme az általam dicsért, klasszikus recept: Készül vasbográcsban. A házilag füstölt, felvágott szalonnát harmadára olvasztom (a felesleges zsiradékot leöntöm és a legközelebb **bi** főzéshez hűtve tárolom). A megvágott vereshagymákat a szalonnás zsírban zsemleszínűre pirítom. Majd hozzáadok karikára vágott jobbfajta, enyhén csípős füstölt szárazkolbászt. Kevergetem néhány percig, amíg a paprikás zsír megadja a lecsó színét. Majd belekerül a vasbográcsba a tetszés szerint felvágott zöldpaprika, amit megrotyogtatok, és legvégül a cikkelyekbe vágott paradicsom. Még 10 percig fő a lecsó, és folyamatos kavargatás vagy rázogatózás után kész. Sokan vitatkoznak, hogy mi legyen a paprika és a paradicsom aránya. Jómagam az

1/3 paradicsomi arányt tartom megfelelőnek. A tálalása legjobban a lecsót keverő nagy öblös fakanállal stílusos. Hozzá kell tennem, hogy igazán finom lecsó legalább kétfajta kolbászból (nem a 60-as évek lecsókolbászából) készül. Van aki, tojasosat készít, vagy tarhonyásat, virslivel, cukkinivel stb. Mind-mind kiváló lehet.

Mire előkészítem az alapanyagokat, megérkezik az asztaltársaság, már jobbajta pálinkával várom őket. Tűzgyújtást követően következik a saját hajdúböszörményi, újdonsült rokonok által készített vegyes pálinka. Ebből már mi kínálunk a mellettünk lévő asztaltársaságoknak is. Ezt a jótettet a lecsókészítés közben több helyről, hasonló módon viszonozzák. Kellemes dolog ez a lecsókészítés!

Még nincs vége a pálinkázásnak, mert jó barátunk, egy újdonsült nagymama megszólal, hogy aznap hajnalban megszületett a legújabb unokája, kinek egészségére még nem koccintottunk. Ezt követően került a lecsó a készítés kritikus szakaszába. No de a rutin és a sikerbe vetett hitünk által a lecsó kiválóan sikerül. Délben a harangszóra felhangzik az „Úrangyala” (Angelus) közös ima. A plébános által vezetett asztali áldást követően falatozni kezdünk. Majd előkerülnek a különböző borok! Legjobb, ha kis demizsonból az előző napon a Budai Várban a borfesztiválon kapott poharakba töltünk és a torkunkon át a lecsó után leküldjük. (Átkozott legyen a lecsó, ha vízzel öblítik!)

A Szűzanya védnökségével idén szeptember első szombatján, gyönyörű napsütésben találkoztunk a plébániakertben. Az időközben megjelent néhány csepp eső mit sem számított, csak felfrissítette a részt vevő főzőlegényeket. Évek óta minden ősszel ez a kondérfőző nap összehozza a vállalkozó csapatokat. Karitászcsoport, baráti és rokoni társaságok, fiatalok egyaránt jelentkeztek idén is a lecsófőzésre. Kikészítettük a kondérokot, az állványokat, volt csapat, aki hozta a magáét. Gyorsan felkerültek a cserkészotthonból az asztalok, padok. Ünnepeztük, hogy mindenki kipihenten hazaért a nyaralásból és indul az iskolai tanulás, cserkészmunka időszaka. Jó volt újra látni a kedves arcokat, akiket a templomból ismerünk. Természetesen az

ifjúság bogrács alatti tüze lobbant fel elsőnek és az ő kondérjuk tartalma nyerte el az első helyet, a kóstolók rájuk szavaztak, most én is. Most már van kikre hagyományozni majd ezt a közösségi napot és annak szervezését. Jövőre még többeket várunk szeretettel!

Szelényi András és Sényi Katalin

Kedves Testvérek!

Október első vasárnapján került sor Mékli Attila atya bemutatására, akinek szolgálati helyeiről itt olvashatnak: <https://www.esztergomi-ersekseg.hu/papsag/mekli-attila>

Egy súlyos betegségből való gyógyulásában mostanra már felépült annyira, hogy tudjon rendszeres misézést vállalni. Az egyházi előjárókkal is történt egyeztetése után, kérésére a vasárnap esti és a kedd reggeli szentmiséket ő fogja mondani templomunkban.

Fogadjuk őt szeretettel, és imádkozzunk érte.

Imával:

József atya

Bár most nincsen új kisbaba érkezéséről tudomásunk közösségünkben, szeretnénk továbbra is közkinccsé tenni a gólyahíreket; kérjük, hogy jelezzék felénk, ha bővül krisztinás családunk!

Szelényi Márta

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.

Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697,

www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony

Szentmisék: K–Sze: 8.00, Cs–P: 18.00; Szo: 8.00, vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00

Irodai nyitvatartás: K–Sze: 10–12, Cs–P: 15–17

Számlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005

Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános Főszerkesztő: Agonás Szonja

Tördelőszerkesztő: Perémy Gábor

A következő lapszám 2026 karácsonyán jelenik meg.